اخبار

٦ ورزشگاه در ٥ شهر

بازی‌های کوپا آمه ریکا در هفت ورزشگاه مختلف برگزار می‌شود. سائوپائولو، ریودوژانیرو، بلو هوریزونته، پورتو آلگره و سالوادور شهرهای میزبان این رقابت‌ها هستند. سائوپائولو تنها شهری است که دو ورزشگاه میزبان دارد. آرنا کورینتیانس و مورومبی نام این ورزشگاه‌ها هستند. مورومبی میزبان دیدار افتتاحیه است و فینال بزرگ در ورزشگاه مشهور ماراکانا برگزار می‌شود.

نبرد شاعران و پادشاهان

فوتبال آمریکای جنوبی همیشه پر از ستارگان فانتزی‌باز و تکنیکی و قهرمانان پرقدرت بوده است. دنیای فوتبال، هنرنمایی پله و مارادونا، رونالدو و ریوالدو، روماریو و رونالدینیو، باتیستوتا و کرسپو، سامورانو و سالاس، چیلاورت و هیگوئیتا، فالکائو و سوارس و در نهایت مسی و نیمار را فراموش نخواهد کرد. از فردا، جدال شاعران فوتبال و تاج‌دارانش در کوپا آمه‌ریکا، چشم بینندگان عاشق فوتبال را در جهان خیره خواهد کرد.

خرید جدید رئال؛ «مسی» ژاپنی

رئال مادرید در ادامه خریدهای تابستانی خود تاکفوسا کوبو پدیده فوتبال ژاپن را که ملقب به مسی ژاپنی است را با قراردادی ۶ ساله به خدمت گرفت. این بازیکن ژاپنی در تیم‌های اف سی توکیو و یوکوهاما مارینوس در کشور خود بازی کرده است. این بازیکن سال‌ها در آکادمی لاماسیای بارسلونا بازی کرد ولی در سال ۲۰۱۵ به دلیل محرومیت بارسلونا از خرید بازیکنان جوان، مجبور به ترک این تیم شد و حالا سر از تیم رقیب درآورد. این بازیکن که عضو تیم زیر ۲۰ ساله‌های ژاپن است، از تیم‌های منچسترسیتی و پاری سن ژرمن نیز پیشنهاد داشت و گفته می‌شود آینده درخشانی در پیش دارد.

پوگبا در دو راهی رئال مادرید و یوونتوس

نشریه اسپانیایی «مارکا» خبر داد پل پوگبا به دنبال ترک منچستریونایتد و پیوستن به رئال مادرید است، اما نمی‌خواهد به هر طریقی که شده اولدترافورد را ترک کند. طبق این گزارش ستاره فرانسوی شیاطین سرخ علاقه‌مند است تا زیرنظر زین‌الدین زیدان در رئال مادرید بازی کند و امیدوار است که فرایند انتقال وی به جمع کهکشانی‌ها به شکلی دیپلماتیک حل و فصل شود. مدیران باشگاه منچستریونایتد مخالف فروش پوگبا است، بازیکنی که دو سال دیگر با این باشگاه قرارداد دارد.

در سوی دیگر باشگاه یوونتوس نسبت به جذب پوگبا علاقه‌مند است و بر اساس گزارش رسانه‌های ایتالیایی این باشگاه در نظر دارد با ارائه پیشنهادی بین ۴۰ میلیون تا ۵۰ میلیون یورو به علاوه واگذار کردن ژوائو کانسلو پرتغالی، این هافبک فرانسوی را به تورین بازگرداند. پوگبا که در فصل اخیر فراز و نشیب زیادی داشت، فصل گذشته در ۳۵ بازی لیگ برتری به میدان رفت و ضمن به ثمر رساندن ۱۳ گل، ۹ پاس گل هم برای هم‌تیمی‌هایش ساخت.

هیگواین در چند قدمی بازگشت به یوونتوس

بعد از یک فصل کابوس وار به نظر می آید هیگواین به یوونتوس بر میگردد. گونزالو هیگواین ستاره آرژانتینی سال ۲۰۱۶ به یوونتوس پیوست و در دو فصل اول حضورش در این تیم موفق به زدن ۵۵ گل شد، اما با حضور رونالدو، او به میلان قرض داده شد و پس از دورانی ناموفق در سن سیرو، راهی چلسی شد، اما شرایط در چلسی هم خوب پیش نرفت، حالا بعد از یک سال ناکامی، او احتمالاً بار دیگر به یوونتوس باز می گردد.

هرچند چلسی می تواند قرارداد وی را قطعی کند ولی بعید به نظر می رسد بخواهد این کار را انجام دهد، چرا که ساری مهمترین حامی هیگواین نیز دیگر در چلسی حضور ندارد و در عوض راهی یوونتوس می شود، و همین موضوع می‌تواند زمینه بازگشت هیگواین به یووه را فراهم آورد. اگرچه رم به دنبال جذب هیگواین است ولی مهاجم آرژانتینی مایل است به تورین بازگردد.

برادر و مدیربرنامه گونزالو هیگواین در مورد شرایط موکلش در فصل آینده گفت: «گونزالو می خواهد به قراردادش با یوونتوس احترام بگذارد و برای دو فصل دیگر در تورین بماند. عملکرد او در یوونتوس خوب بود و بازی کردن برای تیم دیگری در ایتالیا، راه حل خوبی نیست. به دیگر تیمها بی احترامی نمی کنم ولی اگر قرار باشد گونزالو بار دیگر در ایتالیا بازی کند، فقط در یوونتوس بازی خواهد کرد.»

«هازارد»، محبوب‌تر از بازی‌های رئال مادرید!

ادن هازارد در مراسم معارفه‌اش بیش از ۴ بازی اخیر رئال مادرید در لالیگا در فصل گذشته هوادار به ورزشگاه کشاند.

مراسم معارفه ادن هازارد در تیم فوتبال رئال مادرید ۵۰ هزار هوادار به ورزشگاه آورد و جالب اینجاست که این تعداد بیشتر از تعداد تماشاگرانی است که در ۴ بازی اخیر مادرید به ورزشگاه آمده‌اند.

دلیل این موضوع عملکرد نامطلوب رئال در بازی‌های اخیر فصل گذشته بوده است. در بازی این تیم مقابل ختافه ۴۸ هزار و ۳۶۴، مقابل هوسکا ۴۹ هزار و ۲۹۳، مقابل ویارئال ۴۶ هزار و ۲۹۴ و مقابل بتیس ۴۹ هزار و ۸۷۹ نفر در ورزشگاه حضور داشتند. انتظار می‌رود با حضور هازارد در رئال مادرید از ابتدای بازی‌های فصل آینده شاهد حضور بیشتر هواداران در ورزشگاه باشیم.

همچنین در این مراسم هواداران فریاد می‌زدند که می‌خواهند تیمشان کیلیان امباپه، ستاره جوان پاری‌سن ژرمن را هم به خدمت گیرد و در صورتی که رئال مادرید موفق شود این کار را انجام دهد، صرف نظر از عملکرد فصل گذشته می‌تواند بازی‌های فصل آینده را با حضور تماشاگرانی زیاد آغاز کند.

اسکواد پر ستاره آتزوری جوان برای فتح اروپا

جام ملت‌های اروپا، زیر ۲۱ ساله‌ها از فردا در ایتالیا و سن مارینو شروع می‌شود و انتخاب‌های هوس‌برانگیزی برای تماشای این بازی‌ها در استان امیلیا-رومانیا، مرکز لذیذترین خوراکی‌های روی کره زمین را با خودش به همراه می‌آورد.

برگزاری یک تورنمنت ملی بزرگ در ایتالیا قطعا یاد جام جهانی ۱۹۹۰ را زنده می‌کند، اما برخی از اسم‌های حاضر در یوروی امسال یادآور جام جهانی ۱۹۹۸ هستند، نام‌هایی از جمله فدریکو کیزا (پسر انریکو)، مارکوس تورام (پسر لیلیان) و یانیس هاگی (پسر گئورگ). این پدیده‌های نوظهور پا جای بزرگانی چون ژاوی و مسوت اوزیل و فرانک لمپارد و البته فرانچسکو توتی افسانه‌ای می‌گذارند و از رقابت‌های زیر ۲۱ ساله‌ها سکویی برای پرتاب به خودشان بین ستاره‌های فوتبال می‌سازند. برای همین تماشای این بازیکنان کم از لذت چشیدن طعم مورتادلا و تالیاتله با راگو ندارد.

اسپانیا در حالی پا به تورنمنت این تابستان می‌گذارد که خورده حسابی شخصی باقی مانده از دو سال پیش دارد، وقتی لا روخای جوای تا یک قدمی قهرمانی پیش رفت، اما برابر آلمانی نه چندان قدرتمند شکست خورد. دن سبایوس، بهترین بازیکن یوروی قبلی در لهستان، حالا برمی‌گردد تا ماموریت ناتمامش را به پایان برساند. هافبک رئال مادرید در این راه فابین روئیز ناپولی، کارلوس سولرِ والنسیا و پابلو فورنالس که به تازگی به وستهم پیوسته را کنار خودش می‌بینند.

ایتالیا با پنج قهرمانی رکورددار فتح این تورنمنت است، افتخاراتی که همه در بازه طلایی ۱۹۹۲ تا ۲۰۰۴ به دست آمد. اما فرانسه به شکلی باورنکردنی، با این همه استعدادی که در دهه‌های اخیر داشته، بیش از ۳۰ سال است که موفق به فتح این رقابت‌ها نشده. برای شکستن این طلسم امید اصلی له بلو هوسم آثوار، هافبک لیون است که پتانسیل بسیار بالایش را در چمپیونز لیگ مقابل منچستر سیتی به نمایش گذاشت. دیگر مهره‌های کلیدی فرانسه در این تورنمنت هم زوج خط دفاعی لایپزیگ، ابراهیما کوناته و دایوت اوپامکانو هستند.

انگلیس دیگر نام بزرگ حاضر در یوروی امسال است که البته ستاره‌های زیادی را با خودش به بولونیا نیاورده. کالوم هادسون-اودوی و روبن لوفتس-چیک هر دو به دلیل مصدومیت تورنمنت را از دست دادند و جیدون سانچو، یکی از پدیده‌های اصلی این فصل فوتبال اروپا، در لیگ ملت‌های اروپا شرکت کرد و بعد از پایان آن روانه تعطیلات تابستانی شد. با این حال با داشتن فیل فودنِ منچستر سیتی در مرکز زمین و جیمز مدیسونِ فوق‌العاده خلاق پشت مهاجمین، نباید جای خالی این ستاره‌های غایب احساس شود. مدیسون که فصل پیش با پیراهن لستر سیتی در لیگ برتر بیش از هر بازیکن دیگری برای هم‌تیمی‌هایش فرصت گلزنی ایجاد کرد، به احتمال زیاد بعد از پایان یورو راهی تیمی بزرگ‌تر هم خواهد شد.

اما در این میان ایتالیای میزبان بدون شک پرستاره‌ترین اسکواد را دارد. بین بازیکنانی که در اختیار لوئیجی دی‌بیاجو قرار گرفته‌اند هشت‌تایش همین حالا تجربه بازی برای تیم ملی بزرگ‌سالان را در کارنامه‌شان می‌بینند. نیکولو زانیولوی رم پدیده اصلی نیم فصل اول ۲۰۱۸ بود و مویسی کن یوونتوس پدیده اول نیم فصل دومش. نیکولو بارلا و کیزا هم پدیده‌هایی هستند که یوونتوس و اینتر برای خریدشان در جنگ و جدالند و به نظر می‌رسد روی هم در این تابستان ۱۰۰ میلیون یورویی برای بیانکونری و نراتزوی هزینه به بار بیاورند.

مانوئل لوکاتلی که نام خودش را با پیراهن میلان در فوتبال ایتالیا مطرح کرد و فصل گذشته در ساسوئولو تحت آموزه‌های روبرتو دزربی به پیشرفتش ادامه داد، هم یکی دیگر از مهره‌های کلیدی آتزوری جوان خواهد بود. به این فهرست ریکاردو اورسولینی را هم اضافه کنید. وینگر بولونیا، و آقای گل جام جهانی زیر ۲۰ ساله‌ها در سال ۲۰۱۷، این فصل را با هشت گل برای بولونیا در سری آ به پایان برد.

ایتالیا در گروه سختی، کنار اسپانیا، لهستان و بلژیک قرار گرفته و برای همین جای هیچگونه اشتباه و لغزشی برای آتزوری جوان باقی نمی‌ماند. سوال بزرگ اینجاست: آیا دی‌بیاجو می‌تواند از این همه مهره مستعد تیمی قهرمان بسازد، یا نه؟

۲۱ تغییر در ۲۷ سال؛ سرگیجه یک قهرمان

شاید در ظاهر مائوریتسیو ساری همچنان سرمربی چلسی باشد اما می‌توان دیگر دوران او را در استمفوردبریج پایان یافته تلقی کرد. ساری که در تابستان ۲۰۱۸ جای هموطن خود، آنتونیو کونته، را روی نیمکت چلسی گرفت، شروعی امیدوارکننده همراه آبی ها داشت اما نتایج رفته رفته افت کردند و «ساری بال» نیز نتوانسته بود محبوبیتی بین غالب طرفداران چلسی کسب کند تا زمزمه های اخراج ساری حتی در میانه های فصل هم شنیده شود.

با این حال، ساری فصل آبی ها را نجات داد. او چلسی را به رده سوم جدول رساند تا بعد از غیبتی یک ساله، آبی ها دوباره به جمع ۴ تیم برتر لیگ بازگردند. اما شاید مهم تر از آن، قهرمانی چلسی در رقابت های لیگ اروپا باشد. قهرمانی ای که موجب شده چلسی اکنون در سید یک فصل بعد لیگ قهرمانان اروپا در صف بزرگان قرار گیرد. به همه این ها، باید حضور در فینال جام اتحادیه را هم اضافه کرد تا دریافت ساری بعد از یک فصل، روی کاغذ با موفقیت لندن را (احتمالا) به مقصد یوونتوس ترک می‌کند.

تلاش های چلسی برای یافتن سرمربی بعدی آغاز شده و تغییر بعدی، بیست و یکمین تغییری خواهد بود که نیمکت چلسی در دوران لیگ برتر به خود دیده است. در واقع حضور ساری به جای آنتونیو کونته در تابستان ۲۰۱۸، بیستمین تغییر مربی چلسی از سال ۱۹۹۲ و شروع لیگ برتر تاکنون بود و اکنون آبی ها بعد از تنها یک فصل، دوباره باید به فکر فردی تازه برای نیمکت خود باشند.

البته این تغییرات، همواره به معنای آمدن نام های جدید نبوده است. ژوزه مورینیو و گاس هیدینک دو نفری بوده اند که دو بار در راس کادر فنی قرار گرفته اند و ری ویلکینز فقید نیز در دو مقطع مجزا (یک بار مشترک و بار دیگر تنها) هدایت موقت چلسی را ولو برای یک بازی در دست داشته است. فورفورتو به تمامی مربیان چلسی در فضای لیگ برتر پرداخته که در ادامه نگاهی به آن ها و تاریخ شروع کارشان روی نیمکت آبی ها خواهیم داشت:

یان پورترفیلد (اسکاتلند): ژوئن ۱۹۹۱
دیوید وب (انگلستان، موقت): فوریه ۱۹۹۳
گلن هادل (انگلیس): ژوئن ۱۹۹۳
رود گولیت (هلند): می ۱۹۹۶
جان‌لوکا ویالی (ایتالیا): فوریه ۱۹۹۸
گراهام ریکس و ری ویلکینز (انگلیس، موقت): سپتامبر ۲۰۰۰
کلودیو رانیری (ایتالیا): سپتامبر ۲۰۰۰
ژوزه مورینیو (پرتغال): ژوئن ۲۰۰۴
آورام گرانت (رژیم صهیونیستی): سپتامبر ۲۰۰۷
لوئیز فلیپه اسکولاری (برزیل): جولای ۲۰۰۸
ری ویلکینز (انگلیس، موقت): فوریه ۲۰۰۹
گاس هیدینک (هلند، موقت): فوریه ۲۰۰۹
کارلو آنچلوتی (ایتالیا): ژوئن ۲۰۰۹
آندره ویاش بواش (پرتغال): ژوئن ۲۰۱۱
روبرتو دی‌متئو (ایتالیا): مارچ ۲۰۱۲
رافائل بنتیس (اسپانیا، موقت): نوامبر ۲۰۱۲
ژوزه مورینیو (پرتغال): ژوئن ۲۰۱۳
استیو هالند (انگلیس، موقت): دسامبر ۲۰۱۵
گاس هیدینک (هلند، موقت): دسامبر ۲۰۱۵
آنتونیو کونته (ایتالیا): جولای ۲۰۱۶
مائوریتسیو ساری (ایتالیا): جولای ۲۰۱۸

در تاریخ لیگ برتر انگلیس و از فصل ۹۳-۱۹۹۲ شش تیم چلسی، تاتنهام، اورتون، منچستریونایتد، لیورپول و آرسنال تیم هایی بوده اند که در تمامی ۲۷ فصل سپری شده در رقابت ها حضور داشته اند. از این بین هیچ تیمی به اندازه چلسی (۲۱) دچار تغییر و تحول روی نیمکت خود نشده و نزدیک ترین تیم به آبی های لندن، تاتنهام است که در طول این سال ها ۱۹ تغییر را روی نیمکت خود دیده است.

البته حضور مربیان موقت یکی از دلایل افزایش این تغییرات برای هر دو تیم بوده است. برای مثال زوج ریکس-ویلکینس در سپتامبر ۲۰۰۰ تنها در ۲ مسابقه چلسی را هدایت کردند، ویلکینز خود در سال ۲۰۰۹ و پیش از ورود هیدینک تنها در یک مسابقه آبی ها را رهبری کرد و استیو هالند مربی کنونی انگلستان در دسامبر ۲۰۱۵ در یک مسابقه روی نیمکت چلسی نشست. این اتفاق برای تاتنهام هم به شکلی مشابه رخ داده است. دیوید پلیت و کلایو آلن به ترتیب در ۳ و ۲ مقطع گوناگون به شکل موقت روی نیمکت اسپرز نشسته اند؛ مربیانی که موقت بوده اند اما از آن جایی که تیم در بازی هایی با رهبری آن ها به میدان رفته، نمی‌توان نام آن ها را در ذکر تغییرات از قلم انداخت.

بعد از چلسی و تاتنهام، نوبت به اورتون می‌رسد که در این سال ها ۱۳ بار نیمکت خود را دستخوش تغییر کرده است. در رده های بعدی نیز نام های لیورپول (۹ تغییر)، آرسنال (۶ تغییر) و منچستریونایتد (۵ تغییر) دیده می‌شود.

یکی از نتایج این تغییرات زیاد، عدم ثبات مربیان روی نیمکت برای سالیان متمادی است. باثبات ترین مربی چلسی در این سال ها کلودیو رانیری بوده که او نیز ۳ ماه قبل از رسیدن به ۴ سال، از سمت خود برکنار شد. در تاتنهام، مائوریسیو پوچتینو به زودی روی نیمکت اسپرز ۵ ساله می‌شود، در اورتون دیوید مویس بیش از ۱۱ سال هدایت این تیم را به دست داشت، در لیورپول ژرار هولیه و رافا بنیتس هر یک برای ۶ سال در آنفیلد حضور داشتند، در منچستریونایتد آلکس فرگوسن برای ۲۱ سال شیاطین سرخ را رهبری کرد (فقط با احتساب دوران لیگ برتر) و در آرسنال نیز آرسن ونگر بعد از حدود ۲۲ سال از این تیم کناره گرفت.

شاید بسیاری تغییرات بیش از حد نیمکت چلسی را مرتبط با رومن آبراموویچ و عطش او برای کسب موفقیت بدانند اما پیش از ورود آبراموویچ در سال ۲۰۰۳ نیز از این دست تغییرات در چلسی مشاهده شده است. در سپتامبر ۲۰۰۰ و در دوران مدیریت کن بیتس، جان‌لوکا ویالی در شرایطی شغل خود را از دست داد که در یک بازه زمانی ۲ سال و ۷ ماهه، ۵ جام را برای چلسی به ارمغان آورده و آخرین جام خود را نیز تنها یک ماه قبل از اخراج، با پیروزی ۲-۰ بر منچستریونایتد کسب کرده بود. (جام خیریه ۲۰۰۰)

ژوزه مورینیو در طول ۳ فصل کامل حضور در چلسی (مقطع نخست) این تیم را به ۶ قهرمانی (از جمله نخستین قهرمانی آبی ها در سطح اول جزیره بعد از ۵۰ سال) رساند اما چندماه بعد از قهرمانی در جام حذفی برکنار شد. جانشین او، آورام گرانت که در ابتدای فصل ۰۸-۲۰۰۷ به عنوان مدیرورزشی به چلسی آمده بود، چلسی را در لیگ برتر به رده دوم رساند، نایب قهرمان جام اتحادیه کرد و برای اولین بار در تاریخ به فینال لیگ قهرمانان رساند، اما انگار ۳ نایب قهرمانی بیشتر از مثبت بودن، به عنوان نقطه ای منفی در کارنامه گرانت در نظر گرفته شد.

گاس هیدینک که در میانه های فصل ۰۹-۲۰۰۸ به نیمکت چلسی رسیده بود، تیم چهارم جدولی لوئیز فلیپه اسکولاری را به رده سوم رساند، در جام حذفی قهرمان شد و با بدشانسی تمام از صعود به فینال لیگ قهرمانان بازماند. البته هیدینک هرگز قرار نبود در قامت یک مربی دائمی در چلسی حضور داشته باشد.

کارلو آنچلوتی بعد از فصل به یادماندنی ۱۰-۲۰۰۹ و کسب دوگانه داخلی، یک فصل بدون جام را پشت سر گذاشت تا بهترین بهانه را برای مالک روس فراهم کرده باشد. روبرتو دی‌متئو جانشین آندره ویاش بواش شد و تیم او را به قهرمانی در جام حذفی و البته، لیگ قهرمانان اروپا رساند. اما یک شروع ضعیف، دی‌متئو را ۶ ماه بعد از یگانه قهرمانی چلسی در لیگ قهرمانان از نیمکت چلسی دور کرد. رافائل بنیتس نیز در شرایطی از چلسی خارج شد که این تیم را برای نخستین بار در تاریخش به قهرمانی لیگ اروپا رسانده بود. البته در این مورد خاص به نظر می‌رسد هیچ یک از طرفداران چلسی از خروج بنیتس ناراحت نشده اند.

در مورد اخراج مورینیو در دسامبر ۲۰۱۵ شاید نتوان بهانه ای آورد اما در مورد آنتونیو کونته، او نیز فردی بود که چلسی را در فصل نخست با ۹۳ امتیاز به قهرمانی لیگ برتر رساند و در فصل دوم نیز علیرغم خروج چلسی از جمع ۴ تیم برتر، به قهرمانی در جام حذفی رهنمون کرد. اما او نیز علیرغم میل هواداران در چلسی ماندنی نشد.

از آغاز لیگ برتر در فصل ۹۳-۱۹۹۲ چلسی به ۲۴ جام قهرمانی دست یافته (داخلی و اروپایی) که از این منظر دومین تیم موفق انگلیسی در این برهه محسوب می‌شود. در حقیقت در تمامی این سال ها تنها منچستریونایتد توانسته با ۳۸ قهرمانی، جام های بیشتری را نسبت به چلسی کسب کند. آرسنال در این سال ها ۲۰ بار قهرمان رقابت های مختلف شده، لیورپول به ۱۳ قهرمانی رسیده و اورتون و تاتنهام نیز هریک به ترتیب ۲ و یک جام را بالای سر برده اند. منچسترسیتی نیز که البته در برخی از دوره های لیگ برتر غایب بوده و در سال های اخیر به یک قدرت تبدیل شده، ۱۲ جام را کسب کرده است.

نمی‌توان منکر کارایی برخی از این تغییرات شد، چرا که چلسی کسب چند جام را مدیون مربیانی است که در میانه های راه آورده است، اما از طرف دیگر به نظر می‌رسد اطمینان بیشتر به برخی مربیان می‌توانست چلسی را به جام هایی بیشتر از آن چه اکنون در موزه افتخارات باشگاه وجود دارد، برساند. ثبات روی نیمکت، اتفاقی است که هواداران چلسی هنوز هم نتوانسته اند آن را به شکل واقعی لمس کنند.

مسی بارسا، مسی آرژانتین: منتظر کدام باشیم؟

روزی که لیونل مسی بازنشسته شود بعید به نظر می‌رسد بحث چندانی سر قرار گرفتن او بین بزرگ‌ترین فوتبالیست‌های تاریخ این ورزش باقی بماند. مسی عاشق حرفه‌اش است، حرفه‌ای که بیش از یک دهه آن را در بالاترین سطح ممکن پیش برده. مسی اهل جنجال و حاشیه نیست و به ندرت با مطبوعات حرف می‌زند و همین خلق و خویش باعث می‌شود تا تمام توجه‌ها متمرکز روی نمایش‌هایش در زمین فوتبال شود.

بخش اعظمی از موفقیت‌های مسی در تمام این سال‌ها ریشه در روحیه رقابت‌جوی او دارد، به خصوص با بزرگ‌ترین رقیب‌اش، کریستیانو رونالدو. مسی هرگز راضی از آنچه بوده نبوده و مدام تلاش برای بهتر و کامل‌تر شدن داشته. نمونه بارز این روحیه بعد جدیدی از فوتبال او در فصل اخیر بود که ظهور توانایی خیره‌کننده‌اش در زدن ضربات آزاد را به رخ همه کشید.

با تمام این تعاریف و تعابیر اما نمی‌توان از این حس که انگار دو مسی وجود دارند گذشت؛ یکی مسی‌ای که با بارسلونا تمام جام‌ها و افتخارات ممکن را فتح کرده، و دیگری مسی‌ای که با تیم ملی‌اش، غیر از یک طلای المپیک (۲۰۰۸)، در رسیدن به افتخاری بزرگ ناکام مانده است. تلخی ناکامی‌های ملی مسی وقتی بیشتر به چشم می‌آید که به یاد بیاوریم آرژانتین به رهبری او در زمین سه بار تا یک قدمی رستگاری پیش رفت و سه فینال را (جام جهانی ۲۰۱۴، کوپا امریکای ۲۰۱۵ و ۲۰۱۶) تجربه کرد، اما هر سه بار شکست خورد و ناکام ماند.

این سوال برای خیلی‌ها به جا مانده که اصلا چرا مسی هنوز به بازی کردن برای آرژانتین ادامه می‌دهد. پاسخش ساده است: پنج توپ طلا، چهار قهرمانی چمپیونز لیگ، ۱۰ قهرمانی لا لیگا و شش قهرمانی کوپا دل ری، هیچکدام جای خالی یک قهرمانی با پیراهن آلبیسلسته را پر نمی‌کنند.

مسی از اعماق وجودش نیاز به کسب افتخاری ملی را حس می‌کند، فرصتی که ۱۳ جولای ۲۰۱۴ به شکلی دردناک از دستش داد. او با چهار گل خودش آرژانتین را به فینال جام جهانی رساند، اما در بازی پایانی، در استادیوم ماراکانا، طی ۱۲۰ دقیقه حتی یک ضربه هم درون چهارچوب مانوئل نویر نزد تا تک گل ماریو گوتزه قهرمانی را به آلمان هدیه دهد.

اما چرا مسی بارسلونا با مسی آرژانتین گاهی تا این حد دور از هم به نظر می‌رسند؟ پاسخ در هم‌تیمی‌های متفاوت، زمان کمتر برای هماهنگ شدن با آن‌ها، تغییر مدام مربی و بی‌کفایتی‌های فدراسیون است. تمام این عوامل کنار هم بار سنگینی روی هم انباشته می‌کند که حتی برای شانه‌های مسی هم قابل تحمل نیست.

در آرژانتین از مسی انتظار می‌رود یک‌تنه تیم را به پیروزی برساند، در حالیکه در بارسلونا او با تمام استعداد نابش همیشه بخشی از تیم بود و کنار عده‌ای از بزرگ‌ترین و بهترین فوتبالیست‌های قرن بیست و یکم، از ژاوی و آندرس اینیستا گرفته تا نیمار و لوئیس سوارز، بازی می‌کرد. البته آرژانتین هم ستاره‌های بزرگی هم‌نسل از مسی داشته و همچنان دارد، اما مثل خود او، هیچکدام از آن‌ها موفق به تکرار فرم باشگاهی‌شان در رقابت‌های ملی نشده‌اند.

مسئله دیگر مقایسه همیشگی با دیگو مارادونا است. مردم آرژانتین از مسی انتظار دارند مثل مارادونا که جام جهانی ۱۹۸۶ را بهشان هدیه داد، پرچم کشورشان را در بالاترین قله فوتبال جهان به احتزاز در بیاورد، ماموریتی که کاپیتانشان تا امروز در به انجام رساندنش ناموفق بوده.

کوپا امریکای ۲۰۱۹ فرصتی مناسب برای حداقل کسب یک افتخار ملی بزرگ برای مسی است. نمایش‌های رقت‌انگیز آلبیسلسته در جام جهانی روسیه باعث خانه‌تکانی‌ای به نسبت اساسی در آرژانتین شد. اسکواد تیم لیونل اسکالونی در رقابت‌های این تابستان شامل ۱۲ بازیکن است که زیر ۱۰ بازی ملی در کارنامه خودشان می‌بینند. در این جمع مسی کنار سرخیو آگوئرو و آنخل دی ماریا کهنه‌سواران تیم به شمار می‌آیند.

منتقدین مسی که تعدادشان کم، اما صدایشان به شدت بلند است، تا وقتی او افتخاری بزرگ با آرژانتین به دست نیاورند حاضر نخواهند شد نامش را کنار مارادونا قرار دهند. آرژانتین ۲۰۱۹ همچنان با بدل شدن به تیمی درجه یک فاصله زیادی دارد، اما اگر مسیِ بارسلونا را در ترکیب خودش ببیند، شانس زیادی برای پایان دادن به طلسم ۲۶ ساله‌اش خواهد داشت.

اخبار

معارفه هازارد، جذاب‌تر از بازی‌های خانگی رئال مادرید!

مراسم معارفه ادن هازارد ستاره ۲۸ ساله و بلژیکی که هفته گذشته با قراردادی ۵ ساله به ارزش اولیه ۸۸,۵ میلیون پوند به رئال مادرید پیوست، روز گذشته (پنجشنبه) در ورزشگاه سانتیاگو برنابئو برگزار شد. در این مراسم معارفه ۵۰ هزار نفر در ورزشگاه سانتیاگو برنابئو حضور داشتند تا از نزدیک به هازارد خوش آمد گویی کنند. این اتفاق و حضور ۵۰ هزار نفر در برنابئو در شرایطی رقم خورد که برخی از بازی های فصل گذشته رئال در این ورزشگاه، با جنین استقبالی روبه رو نبودند.

در حقیقت از مجموع ۱۹ میزبانی فصل گذشته رئال در لالیگا و در سانتیاگو برنابئو، در ۴ مسابقه شاهد حضور جمعیتی کمتر از ۵۰ هزار نفر روی سکوها بودیم. این ۴ مسابقه در مقابل ختافه، هوئسکا، ویارئال و رئال بتیس برگزار شده بودند. در بازی مقابل ختافه که در هفته نخست فصل ۱۹-۲۰۱۸ برگزار شد، تنها ۴۸۳۶۴ تماشاگر در برنابئو حاضر بودند و اولین برد تیمشان با گل های کاراواخال و بیل را جشن گرفتند. پیروزی ۳-۲ مقابل هوئسکا در هفته بیست و نهم (دومین حضور زیدان بعد از بازگشت) را نیز ۴۹۲۹۳ تماشاگر از نزدیک دیدند. هر دو مسابقه دیگر نیز، دو میزبانی پایانی رئال در فصل ۱۹-۲۰۱۸ محسوب می‌شوند. بازی در مقابل ویارئال در هفته سی و ششم برگزار شد و رئال در حضور ۴۶۲۹۴ تماشاگر با نتیجه ۳-۲ زیردریایی های زرد را شکست داد. در بازی پایانی فصل در مقابل رئال بتیس که با شکست ۲-۰ کهکشانی ها همراه بود نیز ۴۹۸۷۹ تماشاگر در برنابئو حضور داشتند. در کوپا دل‌ری، میزبانی رئال در بازی رفت مرحله یک هشتم نهایی مقابل لگانس تنها ۴۴۲۳۱ نفر را به ورزشگاه کشاند و در مرحله بعد و در میزبانی رئال از ژیرونا نیز تنها کمی بیش از ۵۰ هزار نفر به برنابئو آمده بودند. (به شکل دقیق تر ۵۰۸۶۵ نفر)

مراسم معارفه هازارد قرار بود از ساعت ۷ به وقت اروپای مرکزی آغاز شود اما این مراسم جهت حضور کامل تماشاگران روی سکوها دقایقی به تاخیر افتاد. مراسم معارفه کاکا در سال ۲۰۰۹ نیز دقیقا مانند این مراسم، ۵۰ هزار هوادار را به برنابئو کشاند. کاکا برای چند روز عنوان گران ترین فوتبالیست دنیا را از آن خود کرد اما در همان روزها نیز همگان خود را آماده حضور یک کهکشانی دیگر در مادرید می‌کردند. کریس رونالدو با انتقالی ۸۰ میلیون پوندی به رئال مادرید پیوست و در مراسم معارفه او در برنابئو نیز ۷۰ هزار نفر حاضر شدند. مراسمی که هنوز هم بالاتر از مراسم معارفه هازارد قرار می‌گیرد. این مراسم و معرفی یک بازیکن در حضور انبوه هواداران شاید آخرین بار در تابستان ۲۰۱۴ در برنابئو برگزار شده بود، زمانی که خامس رودریگز به عنوان آخرین کهکشانی خریداری شده در این سال ها به هواداران معرفی می‌شد. بازی های خانگی رئال در فصل ۱۹-۲۰۱۸ لالیگا به طور میانگین ۶۰۹۴۷ تماشاگر داشت و معارفه هازارد و جو مثبت ایجاد شده در اطراف باشگاه در روزهای اخیر نشان می‌دهد می‌توان امیدوار بود که این میانگین در فصل ۲۰-۲۰۱۹ افزایش قابل ملاحظه ای داشته باشد

کوپا آمه‌ریکا ۲۰۱۹، نبرد شاعران و پادشاهان

کوپا آمه‌ریکا ۲۰۱۹ شنبه صبح با دیدار برزیل و بولیوی آغاز می‌شود. در نبود نیمار، ستاره سلسائو همه نگاه‌ها به لیونل مسی است. مانند همیشه که آرژانتین در یک تورنمنت حضور دارد و مسی در میان بازیکنان است. فشار فتح یک جام با کشورش روی شانه‌های ستاره آرژانتینی سنگینی می‌کند. او در آخرین دوره پس از شکست برابر شیلی برای نخستین بار اعلام کرد که تیم ملی را ترک می‌کند. پس از جام جهانی ۲۰۱۸ روسیه برای دومین بار این اتفاق افتاد. سه فینال از دست رفته (جام جهانی ۲۰۱۴ برزیل، کوپا آمه ریکا ۲۰۱۵ و ۲۰۱۶) یک خلأ بزرگ در میان افتخارات مسی ایجاد کرده است و شاید در قلبش.

ستاره آرژانتینی تغییر استراتژی داده و اعلام کرد که آلبی سلسته جزو شانس‌های قهرمانی نیست. بازیکنان جوان (لوسلو، پاردس، لائوتارو و...) تیم را تشکیل دادند و از اعضای قدیمی به جز مسی تنها آن خل دی ماریا و سرخیو آگوئرو باقی ماندند. گروه آرژانتین نیز ساده نیست. کلمبیای کارلوس کی‌روش در انتظار این تیم است که خط دفاعی خوبی دارد و در خط حمله از بازیکنانی همچون خامس رودریگس و رادامل فالکائو بهره می‌برد. همچنین در این گروه پاراگوئه و قطر شگفتی‌ساز (قهرمان اخیر جام ملت‌های آسیا) حضور دارند.

آرژانتین فشار را احساس می‌کند و برزیل پس از آسیب دیدگی نیمار مانند سابق، شانس نخست قهرمانی محسوب نمی‌شود. برزیل میزبان است و از سال ۲۰۰۷ جامی را فتح نکرده است (آرژانتین از سال ۱۹۹۳ عنوانی را به دست نیاورده است). مردم برزیل نیز امید چندانی به تیم ملی کشورشان ندارند. در آخرین بازی دوستانه سلسائو برابر هندوراس تنها ۱۶ هزار و ۵۲۱ نفر به ورزشگاه رفتند. در میان دیگر شانس‌های قهرمانی می‌توان به اروگوئه اشاره کرد. این تیم همچنان با ۱۵ قهرمانی پر افتخارترین در کوپا است. اروگوئه با لوئیس سوارس به عنوان قهرمانش در این رقابت‌ها شرکت می‌کند. مهاجم بارسلونا اعلام کرده برای این بازی‌ها آماده است. در گروه این تیم، شیلی (قهرمان دو دوره اخیر) حضور دارد که در شرایط خوبی نیست و پس از جام جهانی هنوز در بحران به سر می‌برد. دیگر تیم‌ها اکوادور و ژاپن (دیگر مهمان کوپا) هستند. حضور دو تیم آسیایی در این رقابت‌ها از نکات عجیب کوپا است. دیگر اتفاق جدید استفاده از VAR است.